

prism

เมื่อสิ่งที่พวกเธอแลกเปลี่ยนกัน
ไม่ใช่ของขวัญหรือความทรงจำ
แต่เป็น "คติชาตกรรม" อันไร้ที่ติ

インフルエンス

Influence

อินฟลูเอนซ์

ฟุมิเอะ คนโตะ เขียน ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์ แปล

prism

Influence

อินฟลูเอนซ์

インフルエンス

ฟุมิเอะ คนโต

เขียน

ฉัตรขวัญ อติชัย

แปล

เมื่ออ่านเจอตัวละครในหนังสือที่อ้างว้างยิ่งกว่าตัวเอง

ฉันจะรู้สึกเหมือนได้เจอเพื่อน

ฉันอยากอ่านเรื่องราวการสูญเสียความรัก

มากกว่าเรื่องราวความรักที่สมหวัง

- ฟุมิเอะ คนโต

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

อินฟลูเอนซ์ (Influence)

インフルエンス

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

INFLUENCE by KONDO Fumie

Copyright © 2017 KONDO Fumie

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2017.

Thai translation rights in Thailand reserved by Amarin Corporations Public Company Limited under the license granted by KONDO Fumie arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Japan and Arika Interrights Agency, Thailand.

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตให้ออกจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7915-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภักดิ์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิสร จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนุช • บรรณาธิการ ศรินย์พร เอกมันคงไพศาล

บรรณาธิการต้นฉบับ พรประเสริฐ ชัยมนตรี • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร • ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มิตตอุทิศย์กุล

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์คนหนึ่งจะมีวิธีคิดแบบใด ใช้ชีวิตรูปแบบไหน เป้าหมายของตัวเองคืออะไร ส่วนหนึ่งมักเป็นผลมาจากอิทธิพลที่เราได้รับจากคนอื่น ๆ รอบตัว ถึงแม้จะไม่ใช้ทั้งหมด แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอิทธิพลเหล่านั้นได้ก่อร่างสร้างตำแหน่งแห่งที่ในตัวตนของเรา และขับเคลื่อนผลักดันให้ชีวิตของเราเคลื่อนไป ทว่า จะขึ้นสูงหรือลงต่ำ ไปยังแสงสว่างหรือเส้นทางมืดมิด สุดท้ายคนที่กุมหางเสือแห่งชีวิตก็คือตัวเราเอง

เรื่องราวของยูริ มาโฮะ และซาโตโกะ ก็เป็นตัวอย่างของสายสัมพันธ์ที่ต่างส่งผลถึงกันและกัน ทว่าสิ่งที่เชื่อมโยงชีวิตของพวกเขาทั้งสามคนนี้ไม่ใช่สิ่งสวยงามอย่างความรัก ความฝัน หรือความหวัง แต่เป็น “การฆาตกรรม” ที่ถักทอเป็นสายใยแห่งโชคชะตาอันยุ่งเหยิง ท่ามกลางชีวิตที่พลิกผันราวกับลมพายุ หญิงสาวทั้งสามจะถูกนำไปในทิศทางใด เชิญหาคำตอบได้ในเล่มนี้

คำนำผู้แปล

ฉันคิดอยู่เสมอว่าความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนผู้หญิงมีความน่าอัศจรรย์ในตัวของมันเอง ซึ่งนิยายเรื่องนี้ก็แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ที่ทั้งงดงาม สลับซับซ้อน ลุ่มลึก อันตราย และน่าสะพรึงกลัว แต่มีเสน่ห์เหลือเกินค่ะ โดยส่วนตัวชอบวิธีสรุปเรื่องราวของนักเขียนในเรื่องด้วย รู้สึกมองเห็นความหวังในการมีชีวิตอยู่

คนเราเกิดมา ยากจะใช้ชีวิตได้อย่างสมบูรณ์แบบ แต่แค่ได้ทิ้งความทรงจำและสิ่งดีๆ ไว้ให้คนที่เหลืออยู่บ้างก็กล่าวได้ว่าไม่เสียตายที่เกิดขึ้นแล้ว

เมื่อถึงคราวที่จะต้องจากโลกนี้ไป ฉันเองก็อยากหลงเหลือบางสิ่งไว้ในโลกนี้เหมือนกัน น่ายินดีที่ได้หลงเหลือคำแปลนิยายเรื่องนี้ไว้เป็นรูปเล่ม ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสเช่นนี้มาอีกครั้ง และขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่มาร่วมรับรู้ส่วนเสี้ยวหนึ่งของนานาตัวอักษรในชีวิตนักแปลของฉันด้วยนะคะ

หวังว่าจะสนุกกับการอ่านนิยายเล่มนี้ค่ะ

ฉัตรขวัญ อติคัย

จดหมายฉบับนั้นถูกส่งต่อมาจากสำนักพิมพ์ในกลางเดือน
ธันวาคมที่อากาศเหน็บหนาวขึ้นปุปป

นักเขียนนิยายมักงานยุ่งในช่วงเวลานี้ ด้วยกิจการ
งานต่างๆ จะหยุดชะงักตั้งแต่สิ้นปีถึงปีใหม่ กำหนดส่งงานทุกอย่าง
จึงถูกเลื่อนให้เร็วขึ้น คนทำงานซ้ำเป็นทุนเดิมอย่างฉฉฉฉต้อง
หัวหมุนเป็นประจำในช่วงนี้

มิหนำซ้ำแผนงานที่หยุดนิ่งมาตลอดต้นเริ่มขยับเอาช่วง
สิ้นปีด้วย คงมีคนจำนวนมากขึ้นที่คิดว่าไม่ควรยกงานไปทำปีหน้า
ฉฉฉฉอ่านจดหมายฉบับนั้นแค่รอบเดียวแล้วตัดสินใจ
ปล่อยทิ้งไว้

ปกติการเขียนตอบจดหมายด้วยลายมือต้องอาศัยลูกฮึด
อยู่แล้ว ขนาดจดหมายจากคนรู้จักฉฉฉฉยังชอบปล่อยทิ้งไว้ไม่ตอบ
เลยแท้ๆ ยิ่งเป็นจดหมายจากคนแปลกหน้าและไม่ใช่ว่าจดหมาย
จากแฟนคลับด้วยแล้ว ฉฉฉฉก็ยิ่งไม่มีกะจิตกะใจเขียนตอบอีกฝ่าย
ที่เขียนมาตามอำเภอใจหรอก

อันที่จริงฉฉฉฉอ่านจดหมายฉบับนั้นแล้วหงุดหงิดนิดหน่อย
จดหมายเสียมารยาทพรรค์นั้นจะทิ้งไปก็ได้ แต่สาเหตุที่ฉฉฉฉยัง
ไม่ทิ้งและโยนมันเข้ากองเอกสารที่ยังไม่ได้จัดการอาจเพราะมี
บางอย่างติดค้างอยู่ในใจฉฉฉฉก็ได้

ฉฉฉฉหยิบจดหมายฉบับนั้นมาอ่านอีกครั้งหลังสิ้นปีใหม่

เหลือบไปเห็นพอดิระหว่างตรวจดูเอกสารที่ยังไม่ได้จัดการและเอาของที่ไม่จำเป็นใส่เครื่องทำลายเอกสาร ตอนกำลังจะเอาจดหมายฉบับนั้นใส่เครื่อง ฉันอ่านทวนอีกหน ไม่รู้ทำไมจิตใจถึงปั่นป่วนนัก

ครั้งแรกของจดหมายคือความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือของฉันที่วางจำหน่ายเมื่อสี่ปีที่แล้ว ไม่ได้วิจารณ์ถึงพริกถึงขิงหรือกมีซมเป็นบางจุดด้วยซ้ำ แต่มันเสแสร้งชอบกล ถึงอย่างนั้นฉันก็เข้าใจดีว่าอีกฝ่ายอ่านงานเขียนของฉันอย่างละเอียดลออ ลายมือในจดหมายก็สวยงามและอ่านง่าย

ความคิดเห็นดำเนินไปถึงครึ่งหน้ากระดาษ แล้วจู่ๆ ก็เปลี่ยนเรื่อง

ความจริงฉันเขียนจดหมายฉบับนี้เพราะคิดว่าคุณน่าจะสนใจเรื่องของพวกฉัน ทั้งคุณและฉันอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน แถมคุณยังเขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงอยู่บ่อยๆ ด้วย ความสัมพันธ์ตลอดสามสิบปีของฉันกับเพื่อนอีกสองคนต้องดึงดูดความสนใจของคุณได้แน่

ฉันยิ้มเจื่อนขณะอ่าน นักเขียนนิยายมีอาชีพมักเจอคนมาพูดแบบนี้ด้วยบ่อยๆ “ถ้าเอาชีวิตของฉันไปเขียนเป็นนิยายต้องสนุกและน่าสนใจแน่ล่ะ” หรือไม่ก็ “ช่วยเอาเรื่องราวชีวิตของผมไปเขียนเป็นนิยายให้หน่อยได้มั๊ยครับ”

“ชีวิตที่สนุกและน่าสนใจ” ที่คนเหล่านั้นพูดถึงไม่เคยสนุกและน่าสนใจจริงๆ หรือ พวกเขาก็แค่เรียกชีวิตที่เต็มไปด้วยการ

เปลี่ยนแปลงว่าเป็นชีวิตที่สนุกและน่าสนใจเท่านั้นเอง หลายครั้งที่ผู้พูดแค่หลงตัวเอง ความจริงแล้วชีวิตพวกเขาไม่ได้พลิกผันอย่างที่พูดด้วยซ้ำ

แล้วอีกอย่าง ต่อให้เป็นเรื่องที่สนุกและน่าสนใจจริง ๆ แต่จะเขียนออกมาเป็นนิยายได้อย่างราบรื่นหรือเปล่านั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเขียนเป็นสำคัญ

การคิดพล็อตและหัวข้อก็เหมือนการเขียนแผนที่ แต่การเขียนออกมาจริง ๆ กลับคล้ายการเดินทางไปตามเส้นทางที่ไม่รู้จักยามราตรีพร้อมแผนที่แผ่นนั้นในมือข้างหนึ่ง ไม่ว่าแผนที่จะละเอียดลออเพียงใด หรือดินแดนนั้นจะมีทิวทัศน์งดงามแค่ไหน ก็ไม่รู้ผู้ยู่ดีว่าจะสนุกกับมันได้หรือเปล่า ถ้าถามฉันล่ะก็ฉันชอบเดินไปบนเส้นทางที่ไม่เร้าอารมณ์มากนักพร้อมแผนที่คร่าว ๆ ในมือมากกว่า

แผนที่แสวงหาอาจต้องมาเสียของเพราะฉันเป็นคนเขียนก็ได้

ดังนั้น ฉันจึงไม่คิดจะฟังเรื่องราวทำนองนี้ ถึงอย่างนั้นก็ติดใจกับคำว่า “ความสัมพันธ์ของฉันกับเพื่อนอีกสองคน” คนเขียนจดหมายไม่ได้บอกว่าชีวิตของตัวเองพลิกผัน แต่บอกว่าฉันน่าจะสนใจความสัมพันธ์ของเจ้าตัวกับเพื่อน ๆ

การไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งและปัญหาขัดแย้งย่อมทำให้มิตรภาพดำเนินไปอย่างราบรื่นมากกว่าอยู่แล้ว

ฉันไม่เชื่อหรือกว่ายิ่งทะเลาะกันและได้เปิดอกคุยกันมากเท่าไร ความสัมพันธ์จะยิ่งแนบแน่นขึ้น ในความคิดของฉันการรักษาระยะห่างอย่างพอเหมาะ การเคารพและไม่ทำร้ายจิตใจ

อีกฝ่าย รวมถึงการใช้เวลาด้วยกันอย่างสนุกสนานต่างหาก คือ
วิธีรักษาความสัมพันธ์ให้ยืนยาว

แน่นอนว่าในอดีตฉันเคยเผลอทำร้ายจิตใจเพื่อนที่คบหา
กันมานาน แต่ถ้าไม่ต้องทำร้ายจิตใจใครได้ นั่นย่อมเป็นการดี
ที่สุดแล้ว

ตัวฉันเองก็ไม่อยากสานต่อความสัมพันธ์ฉันเพื่อนกับคนที่
เคยต่อว่าฉันอย่างรุนแรงหรือทำเรื่องโหดร้ายกับฉันหรอก ถึงฉัน
จะไม่ไปทะเลาะกับอีกฝ่าย แต่ก็แอบแค้นระยะห่างอยู่เงียบๆ

ตอนอ่านคร่าวๆ ฉันอ่านตกไป เพิ่งมาเห็นว่าท้ายจดหมาย
มีข้อความนี้อยู่

อันที่จริงเพื่อนคนหนึ่งของฉันตรวจพบว่าเป็นโรคมะเร็ง
ตับอ่อน

ฉันคงเล่าเรื่องราวหลังจากเธอเสียชีวิตแล้วไม่ได้ เพราะ
ถึงฉันเล่าผิด เธอก็ไม่มีโอกาสพูดแก้

ขอเวลาสักชั่วโมงหนึ่งได้หรือเปล่าคะ

พ่อของฉันก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตับอ่อน

ฉันจึงรู้ว่านั่นเป็นโรคที่ตรวจพบและรักษาได้ยาก ขณะ
เดียวกันก็รู้สึกว้ากตคนคิดของผู้เขียนจดหมายฉบับนี้แตกต่างจาก
พวกคนที่เคยมาขอให้ฉันเขียนเรื่องราวของพวกเขาออกมาเป็น
นิยาย

หากเธอมีใจอยากเล่าด้วยความซื่อตรง ฉันก็คิดว่าเธอ
ต่างจากเหล่าผู้คนที่หลงตัวเองพวกนั้น

ฉันเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่าคุณอาศัยอยู่โอซาก้า
ฉันก็อยู่โอซาก้าเหมือนกัน ถ้าคุณสนใจและส่งอีเมลหรือ
โทรศัพท์หาฉัน ฉันคงดีใจมากค่ะ

ฉันใช้ความคิดเล็กน้อย

บางทีเธออาจส่งจดหมายมาหาฉัน เพราะฉันเป็นนักเขียน
อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอและอาศัยอยู่ค่อนข้างใกล้กันก็ได้

เธอคงสำรวจคร่าว ๆ ว่าฉันเขียนนิยายแบบไหน ลองอ่าน
แค่เล่มเดียว แล้วตัดสินใจเขียนจดหมายมาก็ได้ พอดิฉันว่า
อีกฝ่ายไม่ใช่แฟนผลงานของฉัน และเลือกฉันด้วยวิธีแบบนั้น
ฉันก็สบายใจขึ้น

หากอีกฝ่ายบอกว่าเป็นแฟนผลงานตัวยง ฉันจะรู้สึกว้า
หามักหลังความคาดหวังของเจ้าตัวเด็ดขาด

ฉันตัดสินใจนั่งหน้าคอมพิวเตอร์แล้วลงมือเขียนอีเมล

คนคนนั้นบอกว่ารู้จักหน้าตาของฉันอยู่แล้ว

จริงอยู่ถ้าค้นหาชื่อของฉันในอินเทอร์เน็ตก็จะเจอใบหน้า
ของฉันปรากฏบนภาพถ่ายหลายภาพ ฉันไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดัง
แท้ ๆ ต่อให้ทำอย่างนั้นไปก็ไม่ช่วยให้ขายดีขึ้นหรอก

หากเป็นไปได้ ฉันก็ไม่อยากถูกถ่ายรูปและอยากเลี่ยง
ไม่ให้ภาพถ่ายใบหน้าของตัวเองเผยแพร่ไปทั่วโลก ทว่าเรื่อง
แบบนี้ดันพ่วงมากับการเขียนนิยายราวกับเป็นเรื่องปกติ

แน่นอน ฉันจะปฏิเสธอย่างหนักแน่นก็ได้ แต่เวลามีคนมาขอสัมภาษณ์ ก็นับเป็นโอกาสอันล้ำค่าและน่าขอบคุณที่ทำให้คนรู้จักหนังสือของฉัน

ในเวลาแบบนี้ก็เช่นกัน

พวกเรานัดเจอกันที่ลานจิ้งของโรงแรม

ในลานจิ้งมีลูกค้าเกือบเต็มทุกที่นั่งทั้งที่เป็นป้ายวันธรรมดา ฉันบอกพนักงานว่า “นัดคนไว้ค่ะ” แล้วเดินเข้าไปข้างใน

ระหว่างเดินเข้าไปพลางสอดส่ายสายตาหาลูกค้าหญิงที่มาคนเดียว ฉันก็สบตากับผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งริมหน้าต่าง เธอเบิกตากว้างด้วยความตกใจชั่วขณะ จากนั้นก็อมยิ้มให้ฉัน

ฉันนั่งลงตรงหน้าเธอ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

“ไม่นึกเลยค่ะว่าคุณจะยอมมาพบฉันจริง ๆ”

หญิงเบื้องหน้ากล่าวเช่นนั้น เธอเป็นคนหน้าเล็ก คางแหลม รูปร่างผอม แต่เพราะนั่งอยู่เฉยไม่รู้ส่วนสูง

การมาพบเธอไม่ใช่เรื่องลำบากอะไร ฉันงานยุ่งในระดับเดียวกับคนทั่วไปและมีเวลาเที่ยวเล่นในระดับเดียวกับคนทั่วไปเช่นกัน ตอนนี้มีแ่งงานแก้ต้นฉบับสำหรับรวมเล่มเป็นหนังสือพอดีด้วย

“แต่ไม่รู้ฉันจะตอบสนองความคาดหวังของคุณได้หรือเปล่านะคะ รับประทานไม่ได้ด้วยว่าจะนำเรื่องราวของคุณไปเป็นพล็อตนิยายได้มั้ย”

“ฉันเข้าใจค่ะ ฟังเรื่องของฉันก่อนแล้วค่อยตัดสินใจก็ได้ค่ะ”

บริการเดินมารับออร์เดอร์ เราสองคนเลยสั่งกาแฟ

ฉันพลันนึกสงสัยว่าใครควรเป็นคนจ่ายค่าเครื่องดื่มต่างคนต่างจ่ายของตัวเองน่าจะได้ แต่ในเมื่อฉันเป็นคนรับข้อมูลจากอีกฝ่าย ฉันอาจควรเป็นคนเลี้ยง

เอ้อ เอาไว้คุยจบค่อยว่ากัน ไม่มีอะไรรับประกันตั้งแต่ต้นแล้วว่า การพบกันครั้งนี้จะจบลงอย่างราบรื่น

ภาพที่ฉันนึกถึงหลายต่อหลายครั้งคือเซตอพาร์ทเมนต์¹ ท่ามกลางแสงอาทิตย์อัสดง

สิ่งปลูกสร้างที่ดูเหมือนกล่องตั้งเรียงรายกว่าสิบหลัง ในเซตอพาร์ทเมนต์มีทั้งสวนสาธารณะ โรงเรียนอนุบาล ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านขายของเบ็ดเตล็ด ร้านซักรีด ตลอดจนร้านหนังสือที่ขายนิตยสารและหนังสือภาพ ไกล ๆ กันยังมีโรงพยาบาลกลางด้วย

จนกระทั่งช่วงราว ๆ ชั้นประถม ฉัน - ทตสึเกะ ยูริ เคยคิดว่า จะอาศัยอยู่ในเซตอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ไปชั่วชีวิต

หากคิดจะทำแบบนั้นจริงก็ไม่ใช่เรื่องยากแต่อย่างใด โรงเรียนมัธยมต้นและโรงเรียนมัธยมปลายอยู่ในระยะเดินถึง ส่วนมหาวิทยาลัยอยู่ไกลเล็กน้อย แต่สามารถเลือกมหาวิทยาลัยที่เดินทางไปกลับจากเซตอพาร์ทเมนต์ได้

¹ เรียกอีกอย่างว่า ดันจิ (団地) เป็นที่พักแบบอาคารพักอาศัยรวมราคาถูกที่เกิดขึ้นในทศวรรษ 1960 ของญี่ปุ่น สร้างโดยหน่วยงานการเคหะแห่งญี่ปุ่น (Japan Housing Corporation - JHC) เพื่อรองรับประชากรที่ไหลทะลักเข้าสู่เมืองใหญ่

อีกอย่างคือทำงานที่ซูเปอร์มาร์เก็ตหรือร้านค้าในละแวกใกล้เคียงก็ทำได้

ย่านที่ฉันเคยอยู่เป็นสถานที่แบบที่เรียกกันว่านิวทาวน์ สิ่งปลูกสร้างแถวนั้นแม้แต่เขตอพาร์ทเมนต์ ห้างออกไปเล็กน้อยเป็นย่านที่อยู่อาศัยซึ่งมีบ้านเดี่ยวมากมาย แต่เพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียนอนุบาลและโรงเรียนประถมคือพวกเด็กๆ ในเขตอพาร์ทเมนต์เกือบทั้งนั้น

ตอนนั้นมาคิดดูแล้วก็เป็นเรื่องเข้าใจได้ เจ้าของบ้านเดี่ยวส่วนใหญ่เป็นพวกที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นี้มาตั้งแต่สมัยก่อน ส่วนเขตอพาร์ทเมนต์เพิ่งสร้างขึ้นใหม่ ผู้คนที่ย้ายเข้ามาอยู่อาศัยโดยมากเป็นสามีมักรยารวยหนุ่มสาว ย่อมมีพวกเด็กๆ อายุใกล้เคียงกันรวมตัวกันเป็นธรรมดา

มีแค่เพื่อนในเขตอพาร์ทเมนต์ก็เพียงพอแล้ว เวลาไปเที่ยวบ้านไหนก็เจอผังห้องแบบเดียวกัน จะต่างกันเล็กน้อยก็แค่เครื่องเรือน จึงไม่ต้องคิดให้มากเลยว่าใครมีฐานะร่ำรวยหรือยากจน เด็กคนไหนมีพี่สาวก็จะใส่เสื้อผ้าที่ตกทอดจากพี่สาว ส่วนบางบ้านไม่ได้แค่ซื้อตุ๊กตาริกะจัง² ให้ลูก แต่ยังซื้อบ้านตุ๊กตาริกะจังให้ด้วย ซึ่งนั่นเป็นเพียงความแตกต่างกันอันเล็กน้อยเท่านั้น

ฉันไม่มีบ้านเกิดในชนบท

² ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงวัยประถม ซึ่งเด็กๆ สามารถแต่งทรงผมและเครื่องแต่งกายได้ตามใจ เป็นตุ๊กตาที่ได้รับความนิยมอย่างล้นหลามจนมียอดขายแซงหน้าบาร์บี้^๕ ในยุคนั้น

สถานที่ที่ฉันเกิดก็คือเซตอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ คุณปู่กับคุณย่าก็ไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว เหลือแค่คุณตากับคุณยายที่อาศัยอยู่ในเมืองโอซาก้า น้องสาวของแม่จากโลกนี้ไปตั้งแต่อายุน้อย ส่วนพี่ชายของพ่อทำงานอยู่ประเทศไทย ไม่ค่อยกลับมาสักเท่าไร

ไม่มีการกลับบ้านเกิดในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนและวันขึ้นปีใหม่ หรือการรวมตัวกันพร้อมหน้าของสมาชิกครอบครัวใหญ่ พอขึ้นชั้นประถม เวลาพวกเพื่อน ๆ ในห้องคุยกันว่าได้เงินปีใหม่เท่าไรบ้าง ฉันจะได้น้อยกว่าใครเพื่อนเสมอ

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ถึงตระหนักว่าชีวิตของฉันอาจไม่ค่อยมีชะตาได้ผูกสัมพันธ์กับผู้คนมาตั้งแต่ต้นแล้วก็ได้ คงเกิดมาอย่างเดียวดายเพื่อใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว

และในเซตอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ก็มีเด็กอีกคนหนึ่งเป็นเหมือนฉัน

จำไม่ได้แล้วว่าฉันเจอฮิโนะ ซาโตโกะ ครั้งแรกเมื่อไร

น่าจะรู้จักกันตอนเล่นกับพวกเด็กอายุรุ่นราวคราวเดียวกันในสนามเด็กเล่นของเซตอพาร์ทเมนต์

“ซาโตโกะจัง” เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของฉันตั้งแต่จำความได้ เธอมาเที่ยวบ้านฉันอยู่บ่อย ๆ

เราเล่นด้วยกันตั้งแต่ก่อนเข้าโรงเรียนอนุบาล มักทะเลาะกันเรื่องยิมของเล่น ร้องไห้แล้วแยกย้ายกันอยู่เนือง ๆ แต่วันต่อมาฉันก็จะอยากเล่นกับ “ซาโตโกะจัง” อีก

ซาโตโกะเองก็มากดกริ่งที่บ้านและเอ่ยชวนว่า “ยูริจัง ไปเล่นกันเถอะ” เป็นประจำทุกวัน

สมัยนั้นเป็นยุคที่ผู้คนใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่าย อาชญากรรมที่เลื่องป่าวหายไปที่ได้ก็เชื่อว่าจะมีน้อย แต่พวกผู้ใหญ่คงไม่คิดว่าเรื่องแบบนั้นจะเกิดขึ้นกับลูกของตัวเอง

พวกเด็ก ๆ เล่นกันตามลำพังที่สวนสาธารณะในเขตอพาร์ตเมนต์เป็นเรื่องปกติ แทบไม่เคยมีผู้ใหญ่ตามมาด้วย

ฉันไม่ค่อยได้ไปเที่ยวบ้านของซาโตโกะสักเท่าไร

บ้านของเธอมีคุณตาอาศัยอยู่ด้วย ตัวฉันในสมัยนั้นคิดว่าเขาเป็นชายชราที่มีอายุประมาณร้อยปี แต่มาคิดดูให้ดี เขาไม่มีทางอายุปุนนั้นอยู่แล้ว อย่างมากน่าจะหกสิบกว่า

คุณตาของซาโตโกะต่างจากคุณตาของฉันมาก

คุณตาของฉันยังทำงานอยู่แม้จะวัยห้าสิบกว่าแล้ว ถึงจะมีผมหงอกขึ้นแซม แต่คุณตาก็ยังชอบป็นเขาเป็นงานอดิเรก เมื่อถึงวันหยุดที่ไรจะออกไปป็นเขาทั่วประเทศญี่ปุ่นทุกครั้ง

แน่นอนว่าคุณตาเอ็นดูหลานคนเดียวอย่างฉันดุจแก้วตาดวงใจ เมื่อถึงวันเกิดฉันที่ไร คุณตาก็จะเป็นคนพาไปซื้อตุ๊กตาที่ห้างสรรพสินค้าเสมอ

ฉันได้ไปโตเกียวและดูหมีแพนด้าที่สวนสัตว์อุเอโนะเป็นครั้งแรกก็ตอนไปกับคุณตานี้แหละ

“คุณตา” ที่ฉันรู้จักกับคุณตาของซาโตโกะดูราวกับเป็นสิ่งมีชีวิตคนละประเภทกัน

คุณตาของซาโตโกะไม่ค่อยยิ้ม เวลาฉันไปที่บ้านก็ไม่คุยกับฉัน แต่จู่ ๆ เขาก็ทวาดใส่ซาโตโกะด้วยเรื่องหยุมหยิม

ซาโตโกะดูสนุกสนานเวลาอยู่ข้างนอกและที่บ้านของฉัน แต่กลับทำตัวหดหู่หวาดกลัวอย่างเห็นได้ชัดเมื่ออยู่ต่อหน้าคุณตา

ของตัวเอง

คุณแม่ของซาโตโกะไม่ค่อยอยู่บ้าน แทบจะไม่เห็นเธออยู่บ้านเลย ฉันเองก็ารู้เหมือนกันว่าแม่ของเธอทำงานหรือเปล่า พอฉันไปเล่นที่บ้านของซาโตโกะที่ไร จะเห็นคุณตาของเธอนั่งอยู่ในห้องเสื่อทาทามิเป็นประจำ บางวันฉันทักทายว่า “สวัสดีค่ะ” แต่เขากลับทำหน้าอกบุญไม่รับและไม่ทักทายตอบ

ดังนั้น เวลาไปบ้านซาโตโกะที่ไร ฉันจะรีบบอกเธอทันทีว่า “ไปเล่นที่บ้านฉันมั๊ย”

ซาโตโกะพยักหน้ารับเบาๆ จากนั้นเราก็ไปบ้านฉันด้วยกัน บ้านของซาโตโกะกับบ้านของฉันอยู่คนละตึกและห่างกันเล็กน้อย ขนาดเกิดและเติบโตมาในเขตอพาร์ทเมนต์ แต่การแยกแยะบ้านของตัวเองกับบ้านคนอื่นก็ยังเป็นเรื่องยากนิดหน่อยอยู่ดี

แค่เลี้ยวผิดหัวมุมก็จะพบว่าคนที่อาศัยอยู่ตรงนั้นคือคนแปลกหน้า อาคารเดียวกันแท้ๆ แต่บรรยากาศกับกลิ่นผิดแผกกันลิบลับ ลองได้หลงทางสักครั้ง ความกังวลกับความหวาดหวั่นก็จะถาโถมเข้าใส่เหมือนคลื่นลูกใหญ่

เขตอพาร์ทเมนต์ทอดยาวไร้จุดสิ้นสุด เสมือนว่าทำอะไรก็ไม่ถึงทางกลับถึงบ้านตัวเองได้

มีหลายครั้งที่ฉันเดินร้องไห้จนคุณป้าผู้โอบอ้อมอารีแถวนั้นมาเจอเข้าและพาฉันไปส่งถึงบ้าน

เขตอพาร์ทเมนต์ขยายตัวไม่หยุดหย่อนราวกับจะกลืนกินฉันเข้าไป แต่พอมมาถึงหน้าอาคารที่ฉันอาศัยอยู่ โคมหน้าของมันก็เปลี่ยนแปลงในช่วงพริบตา สิ่งที่อยู่ตรงนั้นคือชีวิตประจำวัน

ที่ไม่ต่างจากปกติ มีจักรยานของใครบางคนจอดอยู่หน้าบ้านได้ และแปลงดอกไม้ที่คุณลงข้างบ้านคอยดูแลก็ยังเหมือนเดิม

ทว่าความสงบสุขนี้เชื่อถือไม่ได้ เพราะโฉมหน้าของมัน จะกลับตาลปัตรเมื่อใดก็ไม่อาจรู้ได้เลย

ถึงจะเป็นเซตอพาร์ทเมนต์ที่ชวนให้หัวน้ใจทุกครั้งตอนเดิน คนเดียว แต่เวลาอยู่กับซาโตโกะ ฉันจะอุ่นใจขึ้นบ้าง พออยู่ ด้วยกันสองคน ฉันจะรู้สึกเหมือนตัวเองสูงขึ้นและเป็นผู้ใหญ่ขึ้น เล็กน้อย

ถึงแม้ในตอนนั้นพวกเราเพิ่งเกิดมาบนโลกนี้ได้เพียงสี่ถึง ห้าปีเท่านั้นเองก็ตาม

เด็ก ๆ ในเซตอพาร์ทเมนต์เข้าโรงเรียนประถมแห่งเดียวกันเกือบ ทั้งหมด

ในบรรดาเพื่อนที่โรงเรียนอนุบาล มีบางคนสอบเข้าโรงเรียน ประถมของเอกชน แต่แม่ของฉันพูดอย่างสบายอารมณ์ว่า “ที่จริง ไม่เห็นต้องให้ลูกสอบเข้าตั้งแต่เด็กเลยก็ได้แท้ ๆ”

ฉันคิดว่าเมื่อก่อนแม่ก็คงอาศัยอยู่ในเซตอพาร์ทเมนต์ เหมือนกัน

ฉันเคยไปเยือนย่านที่แม่เกิดและเติบโตมาด้วยละ ย่านนั้น ตั้งอยู่ในเมืองโอซาก้า ห่างจากย่านเทนโนจิลงมาทางทิศใต้เล็กน้อย มีห้องแถวเก่า ๆ แบบญี่ปุ่นเรียงราย

ความจริงจะเรียกว่าบ้านเดี่ยวก็ได้ แต่ถึงอย่างไรภาพที่เห็น ก็คือสิ่งปลูกสร้างขนาดเล็กรูปทรงเหมือนกันและหน้ากว้างเท่ากัน ตั้งเรียงเป็นแถวอยู่ดี จุดที่แตกต่างกันมีแค่กระถางต้นไม้และ

จักรยานหน้าประตูบานเลื่อน ส่วนอื่นๆ ก็คล้ายเซตอพาร์ทเมนต์
ฉันจำได้ว่ารู้สึกเหมือนตัวเองย้อนเวลากลับไปในอดีตเลย
ทีเดียว เมื่อเห็นชายชราวางเก้าอี้เตี้ยๆ ไว้หน้าบ้านแล้วนั่งตากลม
ยามเย็นโดยสวมแค่กางเกงในตัวยาว

ในมุมมองของแม่ที่เกิดและเติบโตมาในสถานที่แบบนี้
ความรู้สึกที่ว่าต้องแข่งขันกับใครเพื่อไขว่คว้าความสุขและความ
มั่งคั่งมาให้ได้คงเป็นเหมือนสิ่งที่อยู่คนละโลกกับตัวเอง

เอาเป็นว่าฉันกับซาโตโกะเข้าโรงเรียนประถมแห่งเดียวกัน
ที่โรงเรียนประมามีเด็กจากนอกเซตอพาร์ทเมนต์ด้วย แต่
ถึงอย่างนั้น “พวกเด็ก ๆ จากเซตอพาร์ทเมนต์ทิศตะวันออก”
ก็ประกอบขึ้นเป็นคนกลุ่มใหญ่ในโรงเรียนแห่งนั้น มีพวกเด็ก
จากเซตอพาร์ทเมนต์ทิศตะวันออก เด็กจากเซตอพาร์ทเมนต์
ทิศใต้ และเด็กที่อาศัยอยู่บ้านเดี่ยวหรือแมนชั่นในย่านที่อยู่อาศัย
พวกเราจำได้อย่างรวดเร็วว่าเพื่อนร่วมชั้นคนไหนอาศัยอยู่
ที่ไหนและสังกัดอยู่กลุ่มใด หากไม่รู้เรื่องนั้นก็เพื่อนกันไม่ได้
เด็กที่อาศัยอยู่ในเซตอพาร์ทเมนต์จะเดินไปโรงเรียน
ด้วยกันเป็นกลุ่มตั้งแต่ชั้น ป.1 ถึง ป.6 เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขา
ต่างจากเด็กคนอื่น ๆ

ฉันได้เรียนคนละห้องกับซาโตโกะ ทว่าพวกเรายังสนิทสนม
กันเหมือนเดิม เวลากลับจากโรงเรียน ซาโตโกะจะแวะมาเล่น
ที่บ้านฉันเป็นประจำ

แต่อยู่มาวันหนึ่งความสัมพันธ์เช่นนั้นก็เปลี่ยนจากหน้ามือ
เป็นหลังมือตอนที่พวกเราขึ้นชั้น ป.2

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ คุณตามมาเยี่ยมที่บ้านของฉัน

คุณตาของฉันน่าจะไม่ได้เพิ่งเจอกับซาโตโกะเป็นครั้งแรก
แต่วันนั้นคุณตาอารมณ์ดีเป็นพิเศษเลยชวนซาโตโกะคุย

ที่แรกซาโตโกะเขินอาย แต่ก็เริ่มคุ้นเคยกับคุณตาของฉัน
มากขึ้นตามลำดับ

คุณตาเพิ่งจะมาเปลี่ยนสีหน้าเอาตอนได้ยินซาโตโกะพูด
ประโยคหนึ่งเข้า

“ยูริจังก็นอนกับตาเหรอ”

“ยูริไม่ได้นอนกับตาเหรอ ซาโตโกะจังก็นอนกับตาเหรอ”

“หม่อม้าบอกว่าเด็กผู้หญิงต้องนอนกับตา”

“เด็กผู้หญิงนะเหรอ”

“ยูลีเกะนอนกับหม่อม้า แต่หม่อม้าบอกว่าเด็กผู้หญิงต้อง
นอนกับตา”

ยูลีเกะคือน้องชายของซาโตโกะ อายุห่างกันสามปี ตอนนั้น
เรียนอยู่ชั้นอนุบาล

สีหน้าของคุณตาเคร่งเครียดขึ้น

“หนูแค้นนอนห้องเดียวกับตาสินะ ไม่ใช่ร่านนอนฟูกผืน
เดียวกัน”

“เปล่านะ หนูนอนฟูกผืนเดียวกับตาเลย”

ฉันเองก็เคยได้ยินเรื่องนั้นมาก่อนเหมือนกัน

ห้องในเซตอพาร์ทเมนต์มีผังห้องแบบ 2DK³ พ่อแม่ของ

³ ประกอบด้วยห้องนอน 2 ห้อง และห้องรับประทานอาหารกับห้องครัว
ที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน

ซาโตโกะกับน้องชายนอนอยู่ห้องหนึ่ง ส่วนคุณตากับซาโตโกะนอนฟูกผืนเดียวกันอยู่อีกห้อง

ฉันในวัยเด็กยังคิดเลยว่าแปลก

ฉันเป็นลูกคนเดียว จึงเริ่มนอนคนเดียวตั้งแต่เข้าอนุบาล บางทีเหงาก็มุดเข้าฟูกของพ่อกับแม่บ้าง ทว่าตั้งแต่ขึ้นชั้นประถมฉันกลับชอบนอนคนเดียวมากกว่า

ถึงจะไปเที่ยวที่ไหนกับคุณตา พวกเราก็ไม่เคยนอนฟูกผืนเดียวกัน เมื่อฉันบอกอย่างนั้น ซาโตโกะก็ยืนกรานอย่างดื้อดึง

“เด็กผู้หญิงต้องนอนกับตาสี”

พอฉันบอกว่าพวกเรต่างกัน เพราะซาโตโกะอาศัยอยู่กับตาส่วนฉันกับคุณตาอาศัยอยู่คนละที่ ในที่สุดซาโตโกะก็ยอมเข้าใจ แต่วันทันซาโตโกะบอกกับคุณตาของฉันหลายต่อหลายหนว่า

“เด็กผู้หญิงต้องนอนกับตาสี ใช่มั้ยคะ”

สีหน้าของคุณตาเคร่งเครียดขึ้นเรื่อย ๆ แล้วทันใดนั้นเขาก็ลุกจากที่นั่งและเดินเข้าไปในครัว

พอตกเย็นซาโตโกะก็กลับไป แต่ไม่รู้ทำไมวันนั้นคุณตาถึงอยู่ที่บ้านของฉันต่อจนค่ำมืด

คุณตาคูกับแม่อยู่นาน หลังจากนั้นก็คุยกับพ่อที่เพิ่งกลับจากติกออล์ฟ ฉันได้ยินคุณตาขึ้นเสียงเป็นบางครั้ง ส่วนแม่โต้แย้งเสียงแข็ง

ฉันไม่เข้าใจว่าพวกเขาเถียงอะไรกันอยู่ แต่ได้ยินเสียงแม่พูดเป็นครั้งคราวว่า “ไม่ใช่เรื่องที่คนนอกควรเข้าไปจู้จ้าน” ไม่ก็ “ถ้าเป็นการเข้าใจผิดละ จะให้ขอโทษยังงั้น”

“หนูเจอคุณตาของซาโตโกะจังอยู่บ่อย ๆ เขาก็ดูเป็นคน

อ่อนโยน ไม่นำมาเรื่องแบบนั้นได้หรอก”

ฉันไม่เข้าใจว่าคุณตาโมโหอะไร แต่ดูเหมือนจะเป็นเรื่อง
คุณตาของซาโตโกะ

วันนั้นฉันถูกไล่ไปนอนเร็วกว่าปกติ แต่จะให้หลับทันที
ก็หลับไม่ลง จึงเงี่ยหูฟังบทสนทนาจากห้องข้างๆ

การถกเถียงดำเนินไปถึงห้าทุ่ม ระหว่างเซตอพาร์ทเมนต์
กับบ้านของคุณตาต้องนั่งรถประจำทางไปตอร์โทไฟ ใช้เวลาเดินทาง
ประมาณหนึ่งชั่วโมง คุณตาไม่คิดจะค้างที่ห้องแคบๆ แบบนี้
อยู่แล้ว จึงลุกขึ้นในที่สุด

“อ้อ พ่อเข้าใจแล้วว่ามันพูดยาก แต่เลิกให้เด็กคนนั้น
มาเล่นกับยูริเถอะ ถ้ายูริพลอยได้รับอิทธิพลไม่ดีไปด้วยจะทำ
ยังไง”

ฉันหายใจทั่วท้องไปชั่วขณะ จะไม่ได้เล่นกับซาโตโกะจัง
อีกต่อไปแล้ว แค่นี้ก็เศร้าเกินบรรยาย ถ้าแม่พยักหน้า ฉันคง
ร้องไห้โฮ

“ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก ยูริชอบซาโตโกะจัง”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

“หนูจะกำชับไม่ให้ลูกไปบ้านของเด็กคนนั้น เวลาเล่นกัน
ก็ให้มาเล่นที่บ้านนี้ แบบนั้นคงไม่มีปัญหาใช่มั้ยล่ะ”

คุณตาถอนหายใจเบาๆ

“ช่วยไม่ได้แฮะ”

แม่ไม่ห้ามฉันเล่นกับซาโตโกะ

ทว่าเหตุการณ์ในวันนั้นส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์

ระหว่างฉันกับซาโตโกะอย่างไม่ต้องสงสัย เวลาฉันบอกว่า “จะไปเล่นกับซาโตโกะจัง” แม่จะมีสีหน้าไม่สู้ดีนัก เวลาซาโตโกะมาที่บ้าน แม่ก็ดูไม่ต้อนรับเหมือนเมื่อก่อน ซาโตโกะคงรับรู้เรื่องนั้นได้

แม้เป็นเด็กก็รู้ว่าจะไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรเลย

ซาโตโกะน่าจะสังเกตเห็นอีกด้วยว่า พอเธอบอกว่านอนผูกผืนเดียวกับคุณตาตัวเอง สีหน้าของคุณตาฉันก็เปลี่ยนไป

ตัวฉันในเวลานั้นไม่เข้าใจว่าทำไมคุณตาถึงเปลี่ยนสีหน้า และบอกแม่ให้ห้ามฉันเล่นกับซาโตโกะ แค่ว่าพอจะเดาได้เลาๆ เท่านั้นเองว่าต้นเหตุคือเรื่องที่ซาโตโกะนอนผูกผืนเดียวกับคุณตาของตัวเอง

ฉันยังต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะเข้าใจว่าคุณตาของฉันตกใจและหวาดกลัวสิ่งใด

ฉันกับซาโตโกะเล่นด้วยกันน้อยลงเรื่อย ๆ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้เลิกเป็นเพื่อนกัน เด็กทุกคนในเขตอพาร์ทเมนต์เล่นด้วยกัน ฉันจึงมองซาโตโกะเป็นเพื่อนมาตลอด ไม่เคยหมางเมินหรือทะเลาะกันเลย

พอรู้สึกตัวว่าพวกเราจะมีระยะห่างระหว่างกันเพิ่มขึ้นทีละน้อย ฉันจะครุ่นคิดเสมอว่าทำอะไรจึงจะย่นระยะห่างนั้นได้

ถ้าชวนมาเล่นที่บ้าน ซาโตโกะจะเสียใจเวลาเห็นแม่ทำสีหน้าไม่สู้ดี แม่กำชับไม่ให้ฉันไปบ้านซาโตโกะ ฉันเองก็ไม่ได้กระตือรือร้นจะไป หากเล่นข้างนอก เราจะไม่มีโอกาสอยู่ด้วยกันตามลำพัง สวนสาธารณะในเขตอพาร์ทเมนต์จะมีพวกเด็กๆ อยู่เกือบตลอดเวลา ไปๆ มาๆ ก็กลายเป็นการเล่นด้วยกันเป็นกลุ่มใหญ่

ตอนขึ้นชั้นป.4 ฉันได้อยู่ห้องเดียวกับซาโตโกะ
ซาโตโกะจึงกระต่ายแบ่งห้องที่เปะไว้บนผนังตรงโถง
ทางเดินเขม็ง
ฉันวิ่งเข้าไปหาเธอ ดีใจอย่างใส่ชื่อบริสุทธิ์ที่ได้อยู่ห้อง
เดียวกัน

“ซาโตโกะจัง เราจะได้เรียนห้องเดียวกันทั้งปีเลยนะ”
เมื่อฉันเอ่ยเช่นนั้น ซาโตโกะก็หันมา เธอไม่ยิ้ม แม่
ริมฝีปาก เข้มมอมองหน้าฉัน

“ซาโตโกะ...จัง...”
ชั่ววินาทีต่อมาเธอก็บ่นยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่มักแสดงให้เห็น
เวลาเล่นกับเพื่อนๆ ในเซตอพาร์ทเมนต์ เธอเปลี่ยนจากสีหน้า
ไร้อารมณ์เป็นรอยยิ้มบุบปับเหลือเกินจนฉันยิ้มตอบไม่ออก
“จริงด้วยนะอะ ดีใจจัง ปีนี้เรามาสันทันเถอะ”
แต่หลังจากพูดเพียงเท่านั้น เธอก็วิ่งผ่านด้านข้างฉันไป
ตอนนั้นเองที่ฉันจุกใจ
ว่าเธอเปลี่ยนไปแล้วในช่วงสองปีที่ผ่านมา

เมื่อเปิดภาคเรียนใหม่ ซาโตโกะมีเพื่อนในห้องอย่างรวดเร็ว
มีหน้าซำยังสนิทกับเด็กผู้หญิงที่ร่าเริงสดใส เล่นกีฬาเก่ง
และได้รับความนิยมมากที่สุดในห้อง จากนั้นก็คว้าตำแหน่ง
เพื่อนสนิทของเธอคนนั้นมาครอง ซาโตโกะคุยกับฉันด้วยก็จริง
แต่พอถึงเวลาพักจะวิ่งไปหาเพื่อนสนิทคนนั้นเสมอ

ฉันเล่นกีฬาไม่เก่ง ซักซ้า และหัวทึบไปเสียทุกอย่าง
เข้าไปอยู่กลุ่มคนดังไม่ได้ เลยอยู่กับพวกเด็กผู้หญิงที่ค่อนข้าง

ทำตัวตามสบายเหมือนกัน ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอึดอัดแต่อย่างใด
ในกลุ่มมีทั้งเด็กจากเซตอพาร์ทเมนต์ทิศตะวันออกเหมือน
พวกฉัน แล้วยังมีเด็กจากเซตอพาร์ทเมนต์ทิศใต้ และเด็กจาก
นอกเซตอพาร์ทเมนต์ด้วย ฉันอยู่แต่กับเด็กจากเซตอพาร์ทเมนต์
ตั้งแต่ชั้น ป.1 ถึง ป.2 แต่ปัจจัยสำคัญในการเลือกคบเพื่อน
เริ่มเปลี่ยนเป็นการคบหาคนที่อุปนิสัยเข้ากันได้และพูดคุยกัน
ถูกคอกันมากกว่า

สมัยนั้นฉันชอบอ่านหนังสือการ์ตูน เอาแต่คุยเรื่องหนังสือ
การ์ตูนกับพวกเด็กผู้หญิงในกลุ่มเดียวกัน

พอสองถอยห่างออกมามองเล็กน้อย ฉันก็รู้สึกว้าวซาโตะโก
เป็นเด็กผู้หญิงที่น่ารักมีชีวิตชีวา

ผิวของเธอขาวใส คอระหง ทรงผมที่ตัดสั้นอยู่เสมอก
ก็เหมาะกับเธอมาก ไม่ว่าเวลาไหนเธอก็จะยิ้มหัวเราะอยู่เสมอ

ช่วงนั้นเองที่ฉันเริ่มเข้าใจว่าตัวเองไม่ใช่คนน่ารัก

กระทั่งคุณตาที่เคยชมแล้วชมอีกสมัยฉันยังเด็กว่า “น่ารัก
จังเลย น่ารักจังเลย” ยังเลิกพูดถึงรูปโฉมของฉันในช่วงนี้ แต่
ใช้ว่าเขาจะเลิกเอ็นดูฉันหรอกนะ คุณตาตามใจฉันเป็นประจำ แต่
ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่ทิ่มถึงขนาดไม่สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้

พอเริ่มพูดเป็นครั้งแรกว่า “ยูริไม่ใช่คนสวย ดังนั้นต้อง
พยายามเรียนให้เก่งนะ” แล้วฉันก็จะเข้าใจทุกที

ผลการเรียนของฉันไม่ได้แย่ แต่ในโลกนี้การเกิดมาเป็น
คนสวยทำให้ใช้ชีวิตได้ง่ายกว่าเยอะ อีกอย่าง ถึงผลการเรียน
จะไม่ได้แย่ แต่ก็แค่ก่อนไปทางอันดับบนๆ ของห้อง ใช้ว่าจะเป็น
ที่หนึ่งได้

เพื่อนสนิทของซาโตโกะนะะ นอกจากจะเล่นกีฬาเก่งแล้ว ผลการเรียนก็ยิ่งดีกว่าฉันด้วย โลกเราช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย แต่ถึงจะไม่ยุติธรรมแค่ไหน โลกก็ไม่ได้โหดร้ายกับฉันขนาดนั้น

ช่วงเรียนชั้นประถมฉันไม่เคยถูกกลั่นแกล้งอย่างชั่วร้ายแล้วยังมีที่พึ่งพิงด้วย พอกลับถึงเขตอพาร์ทเมนต์ ทุกคนที่นั่นก็รู้จักฉันและส่งเสียงทักทาย

ฉันเพียงแต่เศร้าใจที่ซาโตโกะคอยๆ ไกลห่างออกไปทีละน้อย

จำได้ว่าเป็นเดือนพฤษภาคม วันนั้นลมพัดแรงมาก

พอพวกเราเดินเป็นกลุ่มกลับจากโรงเรียนมาถึงเขตอพาร์ทเมนต์เหมือนทุกครั้ง ซาโตโกะก็วิ่งมาหาฉัน

“ยูริจัง ไปเล่นกันเถอะ”

ฉันพยักหน้าหึกใหญ่ ไม่ได้เล่นด้วยกันนานแล้ว

“อ้อ!”

แต่ฉันนึกขึ้นได้ทันทีว่าแม่อยู่ที่บ้าน และฉันเองก็ไม่อยากไปบ้านซาโตโกะด้วย ซาโตโกะคว้าข้อมือฉันแล้วเริ่มวิ่งโดยไม่ปล่อยให้ฉันมีเวลาลงดงกลุ่ม

พวกเราขึ้นบันไดของอาคารในเขตอพาร์ทเมนต์

“จะไปไหนเหรอ”

“ชั้นบนสุด ไปให้ไกลดวงอาทิตย์”

อาคารในเขตอพาร์ทเมนต์มีเจ็ดชั้น แม่ขึ้นไปชั้นบนสุด ดวงอาทิตย์ก็อยู่ห่างไกล ถึงอย่างนั้นพวกเรา ก็แบกกระเป๋านักเรียนขึ้นไปถึงชั้น 7 แล้วหย่อนตัวนั่งตรงบันได

ลมที่ชั้น 7 พัดแรงกว่าข้างล่าง เส้นผมกับกระโปรงปลิวไสว
ถึงอย่างนั้นฉันก็ตื่นเต้นนิดหน่อยกับทิวทัศน์ที่เห็นจากชั้นบนสุด

บ้านของฉันอยู่ชั้น 2 ส่วนบ้านของซาโตโกะอยู่ชั้น 4 จึง
ไม่ค่อยมีโอกาสขึ้นมาชั้น 7 พวกเรานั่งข้างกันบนบันได ร้องเพลง
สึบาสะ โอะ คุดาไซ⁴ ที่เคยเรียนในคาบดนตรี

ซาโตโกะเป็นคนเสียงสูง ฉันต้องร้องเสียงหลบถึงจะร้อง
ให้เข้ากับเธอได้

สู่ท้องฟ้าแห่งอิสรภาพอันไร้ความเศร้าหมอง⁵

แต่ฉันดีใจที่ได้อยู่กับเธอตามลำพังหลังจากไม่ได้ทำมานาน
อยากกระพือปีกโฉบบินไป

เมื่อร้องจบ ซาโตโกะหุบปากนับ ความร่าเริงสดใสหายไป
จากสีหน้าของเธอตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เป็นใบหน้าแบบที่ไม่มีทาง
แสดงให้เห็นที่โรงเรียน

“เป็นอะไรเธอ ซาโตโกะจัง”

“เออเน่ ยูริจัง เธอเคยบอกเรื่องที่ฉันนอนกับตาให้ใครฟัง
หรือเปล่า”

ฉันตัวแข็งทื่อในฉับพลัน พอจะรู้อยู่แล้วว่านั้นคือประเด็น
ต้องห้าม ในที่สุดฉันก็ตอบว่า

“ไม่เคยนะ...”

“แล้วคิดว่าตาของยูริจังเคยเอาไปบอกใครบ้างมั๊ย”

⁴ ชื่อเพลงแปลเป็นไทยได้ว่าขอปีกให้ฉันเถอะ เป็นเพลงที่สอนให้
นักเรียนร้องกันตามโรงเรียนประถม

⁵ ส่วนหนึ่งของเนื้อร้องของเพลงขอปีกให้ฉันเถอะ

ซาโตโกะจำได้ว่าตัวเองเคยพูดให้คุณตาของฉันฟัง

“ไม่ได้บอกนะ...ฉันค่อนข้างแน่ใจ”

ฉันฟังธงไม่ได้ แต่คุณตาไม่เคยพูดถึงเรื่องนั้นอีก น่าจะลืมไปแล้ว หมู่นี้เขาหลงๆ ลืมๆ หนักกว่าแต่ก่อน

ซาโตโกะลุกขึ้นยืนโดยยังกอดกระเป๋านักเรียนไว้

จากนั้นกระซิบข้างหูของฉันว่า

“ถ้าเอาไปบอกใคร ฉันจะฆ่าเธอ”

ฉันหายใจไม่ออกชั่วขณะ

ซาโตโกะพูดจบก็วิ่งลงบันไดไป เสียงฝีเท้าที่แผ่วเบาอย่างน่าประหลาดไกลห่างออกไปทุกที

น้ำตาไม่ได้ไหลออกมา

ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีคนบอกว่าจะฆ่าฉัน เคยเห็นเด็กผู้ชายเกเรนิสัยเสียพูดใส่กันว่า “ฉันจะฆ่าแก” อยู่บ่อยๆ อย่างเวลาแข่งดอตจ์บอลแล้วฉันโดนลูกบอลปาใส่ตั้งแต่เริ่มแข่งได้ไม่ทันไร เด็กผู้ชายที่หวังจะเป็นแชมป์ยังพูดใส่ฉันเลยว่า “เดี๋ยวก็ฆ่าทิ้งซะหรอก”

หว่าคำพูดที่เปล่งจากปากของซาโตโกะมีน้ำหนักและรูปร่างชัดเจนกว่านั้นมาก

ไม่ใช่คำพูดที่ไร้ความหมายและโพล่งใส่คนอื่นเล่นๆ

ฉันไม่ได้เศร้าแค่เพราะโดนซาโตโกะพูดแบบนั้น

ฉันเองก็มีส่วนทำให้ซาโตโกะไม่มีทางอื่นนอกจากพูดแบบนั้น

ยังคิดว่าเป็นเพื่อนกันทั้งที่เว้นระยะห่าง พอได้อยู่ห้อง

เดียวกันก็ทำหน้าดีใจ เวลาเธอชวนเที่ยว ฉันก็กระดิกหางตามไป
 ในขณะนั้นฉันยังไม่เข้าใจว่าซาโตโกะเจ็บปวดใจกับเรื่องใด
 กันแน่ถึงได้พูดแบบนั้นกับฉัน แต่ฉันรู้อยู่แล้วว่า
 ตัวเองไม่ได้ได้รับความผิดแม่แต่คนเดียว

ตอนที่ได้รับความหมายของเรื่องที่ซาโตโกะ “นอนฟูกผืนเดียวกับ
 คุณตา” นั้น ทำให้ฉันกลัวมากกว่าตอนเธอพูดไล่ฉันว่า “ฉันจะ
 ฆ่าเธอ” เสียอีก

หลังขึ้นชั้น ป.5 ครูเรียกเฉพาะนักเรียนหญิงในห้องมา
 รวมตัวกันแล้วเปิดสไลด์เพศศึกษาให้ดู

พวกนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนของฉันโตเป็นหนุ่ม
 เป็นสาวกันช้าและไ้เตี้ยงสา ถึงเด็กบางคนจะเกเรอยู่บ้าง แต่ก็
 เติบโตกันมาแบบสบายๆ ไร้กังวล

ฉันเพิ่งมารู้เกี่ยวกับโครงสร้างของร่างกายและการตั้งครรรค์
 ในตอนนั้นเอง แต่สไลด์เพศศึกษาก็อ้างคลุมเครือเสียเหลือเกิน
 คำว่า “เพศ” ที่อยู่ในนั้นไม่ใกล้เคียงกับหนังสือการ์ตูนผู้ใหญ่ที่
 ตกอยู่ข้างทางหรือพวกผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อยในหนังสือพิมพ์กีฬา
 ที่ผู้ชายอ่านบนรถไฟแม้แต่บ่อย ทั้งยังไม่ใกล้เคียงกับมือของผู้ชาย
 ที่เอื้อมมาลัมผัสสร้างกายของฉันตอนกำลังยืนอ่านหนังสือในร้าน
 หรือผู้ชายที่ควักเอาของลับจากในกางเกงออกมาโชว์เลยสักนิด
 ฉันคิดว่าอาจมีความเกี่ยวข้องกันบางอย่าง แต่ก็เท่านั้นเอง

ถึงอย่างนั้นพวกฉันก็มีเรื่องที่พอเข้าใจอยู่

ในหนังสือการ์ตูนที่เคยเวียนกันอ่านกับเพื่อนๆ มีหลายฉาก
 ที่เจอกลืนอายุถึงเรื่องเพศ เกินจิกกับพวกผู้หญิงใช้เวลาด้วยกัน

ยามราตรีในเรื่องด้วยเมฆหมอกแห่งรัก⁶ ออสการ์กับอังเดร
ผูกสัมพันธ์กันในเรื่องกุหลาบแวร์ซายส์⁷ ส่วนในเรื่องนักก็ จอมใจ
จอมแก่น⁸ ก็มีฉากเด็กสาวถูกข่มขืน

พวกเรายังไม่พบสิ่งที่จะนำมาอุดช่องว่างระหว่างเพศศึกษา
กับหนังสือการ์ตูน แต่ก็เข้าใจอย่างคลุมเครือและเลื่อนราง

การตั้งครรภ์จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้น
เมื่อคนสองคนรักกัน และบางครั้งก็มีการใช้กำลังเข้ามาเกี่ยวข้อง
วันเวลาผ่านไปราวครึ่งปีตั้งแต่ได้ดูสไลด์เพศศึกษา

ฉันเลือกหนังสืออยู่คนเดียวในห้องสมุด ถึงจะชอบหนังสือ
การ์ตูนก็จริง แต่เริ่มหันมาชอบนิยายด้วย เล่มที่หยิบมาอ่านบ่อย
เป็นพิเศษคือนิยายที่ดัดแปลงจากจอมโจรลูแปงหรือเชอร์ล็อก
โฮล์มส์ และยังชอบเรื่องจอมโจรยี่สิบหน้าของรัมโปด้วย เพราะ
สัมผัสได้ถึงความหยาบโลนของผู้ใหญ่

ฉันคิดว่าคงมีความผิดพลาดบางประการ

มีนิยายเล่มหนึ่งเข้ามาปะปนอยู่ในบรรดาหนังสือสำหรับเด็ก
ถ้าดูเผินๆ แล้วเข้าใจผิดว่าเป็นหนังสือสำหรับเด็กก็ไม่
แปลกใจ ปกหน้าเป็นภาพวาดเด็กสาวด้วยสีพาสเทล พอเปิดดู
ข้างในก็พบว่าใช้อักษรตัวใหญ่ แถมอักษรคันจิยังมีเสียงอ่าน
กำกับให้ด้วย

ฉันตัดสินใจยืมหนังสือเล่มนั้นกลับบ้าน

⁶ *Asaki Yumemishi* เขียนโดย ยามาโตะ วากิ

⁷ *Berusai No Bara* เขียนโดย อิเคดะ ริโยโกะ

⁸ *Seito Shokun!* เขียนโดย โซจิ โยโกะ

เมื่อกลับถึงบ้านก็เปิดอ่านในห้องตัวเอง ระหว่างอ่านรู้สึกแปลกเล็กน้อย เจ้าชายในเรื่องถูกบันค่ออย่างเหี้ยมโหด องค์หญิงถูกล่วงละเมิด ฉันไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำว่า “ถูกล่วงละเมิด” นัก แต่รับรู้ได้ว่าเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศและเพศสัมพันธ์แบบใช้กำลังบังคับ เข้าใจว่าคำว่าถูกล่วงละเมิดมีความหมายทำนองนั้น

หนังสือเล่มนั้นคงเป็นรวมเรื่องสั้นสำหรับผู้ใหญ่ที่ล้อเลียนนิทานสำหรับเด็ก ฉันตกใจ แต่ถ้าให้พูดตามความจริงก็คือ ตื่นเต้น หนังสือเล่มนี้มีเสน่ห์ดึงดูดเพราะรู้ว่าเป็นนิยายที่เหี้ยมโหด กระตุ่นกามารมณ์ และเด็กไม่สมควรอ่านนี่แหละ

พออ่านไปเรื่อย ๆ ก็เจอเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง

เรื่องสั้นนั้นเขียนล้อเลียนนิทานเรื่องหนูน้อยหมวกแดง หนูน้อยหมวกแดงเข้าไปเยี่ยมคุณตาแล้วเจอหมาป่า หนูน้อยหมวกแดงผู้ชาญฉลาดไม่ตอบรับคำชวนของหมาป่า ไม่เด็ดดอกไม้ แล้วตรงไปบ้านคุณตาเลย

ทว่าเมื่อหนูน้อยหมวกแดงไปถึง คุณตาที่ป่วยอยู่ก็ปิดม่านดับไฟ แล้วล็อกห้องไม่ให้ใครเข้ามา

หนูน้อยหมวกแดงไม่เฉลียวใจ ก็เพราะเขาคือคุณตาผู้ใจดีของหนูน้อยหมวกแดงอย่างไรล่ะ

คุณตาอุ้มหนูน้อยหมวกแดงมานั่งบนตักแล้วสัมผัสร่างกายของเธอ

“ทำไมคุณตาจับหน้าอกของหนูล่ะคะ”

“เพราะหนูน้อยหมวกแดงน่ารักมากเลยนะสิ”

“ทำไมคุณตาเลิกกระโปรงของหนูล่ะคะ”

“เพราะหนูน้อยหมวกแดงเป็นคนสำคัญสำหรับตายังไงล่ะ”

“ทำไมคุณตาถอดกางเกงในของหนูล่ะคะ”

“เพราะตารักหนูน้อยหมวกแดงนะลิ”

หนูน้อยหมวกแดงผู้น่าสงสารถูกคุณตาจับกินเสียแล้ว

หนังสือเลื่อนหลุดจากมือฉัน

ทุกสิ่งทุกอย่างเชื่อมโยงเข้าหากันในบัดดล

ทั้งเรื่องเพศที่สื่อออกมาอย่างประมาทและน่าเศร้าใน

หนังสือการ์ตูน ของลับที่คนโรคจิตไซวีให้ดูซึ่งแตกต่างโดยสิ้นเชิง
จากของของพ่อที่ฉันเคยเห็นในห้องอาบน้ำ เหตุผลที่คุณตาของฉัน
รื้อนรณขนาดนั้น และคำพูดของซาโตโกะ

ถ้าเอาไปบอกใคร ฉันจะฆ่าเธอ

ฉันอยากกรีดร้อง แม่ไม่เคยรู้มาก่อนที่ไม่ใช่เรื่องที่ให้อภัย
ได้เลย

ฉันแค้นเคืองทั้งตา พ่อ และแม่ตั้งแต่ชั่ววินาทีนั้น

คนเหล่านั้นนิ่งดูตายไม่ช่วยเหลือซาโตโกะ รู้ทั้งรู้ว่าซาโตโกะ
กำลังถูกกิน แต่แกลังทำเป็นมองไม่เห็น

และมือของฉันก็แปดเปื้อนความผิดนั้นเช่นกัน

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้วกลับมาคิดเรื่องนั้นอีกครั้ง พ่อแม่กับคุณตา
ของฉันก็น่าเห็นใจ หากฉันอยู่ในสถานการณ์เดียวกับพ่อแม่ ก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าจะช่วยซาโตโกะได้หรือเปล่า

สมัยนั้นคำว่า การทารุณกรรมเด็กน่าจะยังไม่แพร่หลาย ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะไปเคาะประตูบ้านคนไม่สนิทกันแล้วถามว่า “บ้านคุณให้ตากับหลานสาวนอนฟูกผืนเดียวกันหรือ”

ถ้าเกิดว่าความจริงแล้วไม่ได้เป็นไปตามนั้น ครอบครัวของ ซาโตโกะคงโกรธจัด หรือต่อให้พูดถูก พวกเขาก็คงทำที่เป็น โกรธจัดเพื่อกลบเกลื่อน

ถึงคาดกันถามซาโตโกะก็น่าสงสัยว่าจะมีใครเชื่อคำพูดของเด็กผู้หญิงอายุราวเจ็ดขวบหรือเปล่า

การพูดเกลี้ยกล่อมตัวเองว่าไม่มีอะไรหอกแล้วลืมมันเสีย คือวิธีที่ง่ายที่สุด ฉันเองก็เข้าใจเรื่องนั้นดี

แต่อดคิดไม่ได้ว่าอย่างน้อยฉันน่าจะทำอะไรได้มากกว่านั้น อีกสักนิด เพื่อที่หัวใจของซาโตโกะจะไม่ถูกคร่าไป

ตั้งแต่เหตุการณ์บนชั้น 7 ฉันกับซาโตโกะแทบไม่พูดคุยกันอีกเลย

พวกเราพูดคุยกันเฉพาะตอนที่เกรงว่าคนรอบข้างจะสงสัย เท่านั้น นอกเหนือจากนั้นพวกเราไม่แม้แต่จะสบตากันด้วยซ้ำ

ผ่านไปอีกสามปี พวกเราเข้าโรงเรียนมัธยมต้นในละแวก ใกล้เคียง

พวกเด็กในเขตอพาร์ทเมนต์เกือบทุกคนเข้าศึกษาต่อ ในโรงเรียนมัธยมต้นของรัฐแห่งเดียวกันดังคาด มีเด็กบางคน ประมาณห้องละคนหรือสองคนที่เลือกสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้น ของเอกชน

คนดังผู้ร่ำรวยที่กลายเป็นเพื่อนสนิทของซาโตโกะก็สอบ เข้าโรงเรียนมัธยมต้นของเอกชนเช่นกัน พวกเรายังเด็ก ไม่ได้

ตระหนักว่าการที่เด็กไปเข้าโรงเรียนเอกชนนั้นเป็นเพราะครอบครัวมีฐานะร่ำรวยหรือไม่ก็ลงทุนกับการศึกษาของลูก แต่คิดว่าเด็กพวกนั้นพิลึกเท่านั้นเอง

ในช่วงนั้นมีเด็กผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันย้ายมาอาศัยอยู่ในเซตอพาร์ทเมนต์

ชื่อของเธอคือซาคาซากิ มาโอะ เป็นคนตัวสูง ผอม และชอบทอดสายตามองไปไกล

แผ่นหลังของเธอเหยียดตรง ได้ยินว่าเคยเรียนบัลเลต์มาก่อน

เธอย้ายบ้านมาในช่วงเปลี่ยนชั้นชั้นมัธยมต้นพอดีเลย ไม่ถือว่าเป็นนักเรียนที่ย้ายมาใหม่ แต่มีเธอคนเดียวที่ดูโดดเด่นจากพวกนักเรียนที่ส่วนใหญ่จบจากโรงเรียนประถมเดียวกัน

ใครๆ ต่างปรารถนาจะเป็นเพื่อนกับเธอ เธอไม่ตั้งใจมาถึงชั้นมอต่างหาก ทว่ามีสง่าราศีแบบที่คนอื่นไม่กล้าเข้าใกล้ นั่นเองก็หลงเสน่ห์เธอในช่วงพริบตา

หลังขึ้นชั้นมัธยมต้น พวกเราก็เลิกเดินไปโรงเรียนกันเป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งต่างจากสมัยอยู่โรงเรียนประถม หากไม่ได้คุยห้องเดียวกัน การจะสนิทกับใครก็เป็นเรื่องยาก ฉันอยู่คนละห้องกับมาโอะเลยไม่มีโอกาสได้คุยกับเธอ

ความรู้สึกนั้นคล้ายคลึงกับความรักอย่างประหลาด สมัยประถม รักแรกในวัยเยาว์ของฉันคือเด็กผู้ชายในห้อง แต่ตอนนี้ฉันนึกชื่อเขาไม่ออกแล้วด้วยซ้ำ

กลับเป็นความรู้สึกที่มีต่อมาโอะเสียอีกที่หวนคืนมาอย่างแจ่มชัดเหลือเกิน

ฉันอยากเป็นเพื่อนกับมาโฮะ แต่ฉันก็ไม่ฝันว่าจะได้เป็นเพื่อนกับเธอจริงๆ แกมเป็นเพื่อนสนิทที่สุดด้วย

ฉันได้คุยกับมาโฮะเป็นครั้งแรกที่ร้านหนังสือเล็กๆ ในเขตอพาร์ทเมนต์ ตอนนั้นคือช่วงต้นฤดูร้อนของชั้น ม.1

ฉันยืนอ่านหนังสือการ์ตูนที่เพิ่งออกใหม่อย่างเพลิดเพลิน ความจริงรู้เท่าใจดีว่าเป็นเรื่องไม่สมควรทำ แต่ต่อให้ใช้เงินค่าขนมจนหมดเกลี้ยง ฉันก็อ่านหนังสือการ์ตูนทุกเล่มที่อยากอ่านไม่ได้ทำได้เพียงยืนอ่านฟรี

คุณป้าที่ร้านหนังสือก็รู้จักมักคุ้นกับฉันอยู่แล้วจึงยอมละเว้นให้

พอรู้สึกตัวอีกที มาโฮะก็มายืนอยู่ข้างหลัง

“ไม่ซื้อเหรอ”

เมื่อเธอถามด้วยสำเนียงโตเกียวนั่นกังวานชัด ฉันก็ลนลาน ร้านหนังสือแห่งนั้นมีหนังสือออกใหม่เรื่องนั้นแค่เล่มเดียว

“ไม่ซื้อ...ค่ะ”

ฉันเอ่ยแล้วยืนหนังสือออกใหม่ให้มาโฮะ เธอถือนั่นตรงไปยังเคาน์เตอร์คิดเงิน

หลังจ่ายเงินเสร็จเรียบร้อย มาโฮะก็ถือหนังสือการ์ตูนที่ทางร้านหอบมาให้แล้วเดินกลับมาหาฉัน

“ฉันเป็นคนอ่านหนังสือไว ไหวอ่านจบแล้วให้เธอมืมติ้มย”

“เฮ้ย”

ฉันตกใจอีกรอบ

“เอ่อ...”

“ไม่อยากอ่านเหรอ”

เธอถามเสียงซุ่น ฉันจึงเอ่ยตอบในที่สุด

“อยากอ่าน...”

“ฉันรอเดี๋ยวนะ ฉันจะนั่งอ่านที่ม้านั่งตรงนั้น”

จากนั้นฉันก็เดินลงไปยังม้านั่งที่สวนสาธารณะในเขต
อพาร์ทเมนต์พร้อมมาโฮะ

“คุณทตลีเกะที่อยู่ห้อง 3 ใช่มั้ย ฉันรู้อยู่แล้วละ”

มาโฮะซิงพุดในจังหวะที่ฉันตั้งท่าจะแนะนำตัว

“ทำไมรู้ล่ะ”

“ก็เราเรียนม.ต้นที่เดียวกัน แคมยังอยู่ในเขตอพาร์ทเมนต์
เดียวกันด้วยนี่นา”

จะว่าไปก็จริงของเธอ แต่ทำไมฉันถึงคิดว่ามาโฮะไม่เคย
สนใจฉันก็ไม่รู้

ฉันหย่อนตัวนั่งบนม้านั่ง รอให้มาโฮะอ่านหนังสือการ์ตูนจบ

เมื่อมาคิดดูให้ดี ฉันจะบอกเธอว่าไว้คราวหน้าค่อยเอามา
ให้ยืมก็ได้ แต่ฉันมัวดีใจที่ได้ใช้เวลาอยู่กับเธอ

มาโฮะอ่านหนังสือไวอย่างที่พูดจริงๆ เธออ่านจบอย่าง
รวดเร็วในเวลาสี่สิบนาทีแล้วยื่นให้ฉัน “นี่ล่ะ”

จากนั้นฉันก็นั่งอ่านหนังสือการ์ตูนตรงนั้นด้วย มาโฮะนั่ง
อยู่ข้างฉัน ไม่ได้กลับบ้านไปก่อน

ฉันรู้สึกตัวลอยซอบกล เนื้อหาของหนังสือการ์ตูนไม่เข้า
สมองเอาเสียเลย ระหว่างที่อ่าน มาโฮะจะพูดแทรกเป็นครั้งคราว
ว่า “ตรงนั้นตลกดี” ฉันจึงได้สติในจังหวะนั้นทุกครั้ง

จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีใครมองมา ฉันเงยหน้า

ซาโตโกะยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามสวนสาธารณะ พอสบตาค้น

ซาโตโกะก็สะบัดหน้าไปทางอื่นแล้วเดินจากไป

มาโฮะถาม

“เด็กคนนั้นใครเหรอ”

“คุณฮิโนะที่อยู่ห้อง 5 นะ”

“อ้อ...บ้านอยู่ในเขตอพาร์ทเมนต์นี้เหมือนกันเหรอ”

ฉันพยักหน้า รู้สึกว่ารุ่นในอกอย่างบอกไม่ถูก

ในตอนนั้นฉันยังมองไม่เห็นโฉมหน้าแท้จริงของสิ่งที่ค่อยๆ

ดึงพวกเราเข้าไปพัวพันมากขึ้นทุกที

